OPRAVY

Dodatek

(Úřední věstník Evropských společenství P 52 ze dne 16. srpna 1960)

Nařízení č. 11 o odstranění diskriminace v oblasti přepravních sazeb a podmínek, kterým se provádí čl. 79 odst. 3 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství se doplňuje do Zvláštního vydání Úředního věstníku v češtině (kapitoly 07) v tomto znění:

"NAŘÍZENÍ č. 11

o odstranění diskriminace v oblasti přepravních sazeb a podmínek, kterým se provádí čl. 79 odst. 3 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství

RADA EVROPSKÉHO HOSPODÁŘSKÉHO SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na článek 79 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru,

vzhledem k tomu, že má Rada na základě čl. 79 odst. 3 přijmout pravidla pro odstranění forem diskriminace v dopravě uvnitř Společenství uvedených v čl. 79 odst. 1;

vzhledem k tomu, že pro odstranění diskriminace je nezbytné zakázat výše uvedené formy diskriminace, včetně stanovení – podle tarifu nebo jinak – přepravních sazeb a podmínek, jejichž uplatňování by představovalo diskriminaci;

vzhledem k tomu, že prověřovat přepravní sazby a podmínky a zjistit případnou diskriminaci bude možné pouze tehdy, jestliže bude od dopravců a zprostředkovatelů přepravy vyžadováno, aby poskytovali nezbytné informace, vyplňovali přepravní doklad umožňující tyto informace ověřit a předkládali jej ke kontrole;

vzhledem k tomu, že dodržování těchto předpisů musí být zajištěno zavedením systému sankcí, jež musí podléhat přezkumu Soudního dvora v plné jurisdikci, jak je stanoveno v článku 172 Smlouvy,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Toto nařízení se vztahuje na přepravu zboží ve Společenství po železnici, silnici nebo vnitrozemských vodních cestách, s výjimkou zboží uvedeného v přílohách I a III Smlouvy o založení Evropského společenství uhlí a oceli.

Článek 2

1. Toto nařízení se vztahuje na veškerou přepravu zboží z místa nebo do místa na území členského státu, včetně přepravy mezi členskými státy a třetími nebo přidruženými zeměmi.

2. Toto nařízení se vztahuje pouze na části cesty uskutečňované uvnitř Společenství.

3. Toto nařízení se vztahuje rovněž na části cesty uskutečňované po železnici, silnici nebo vnitrozemských vodních cestách, jestliže je zboží v jiných částech cesty přepravováno jiným dopravním prostředkem.

Článek 3

Je-li přeprava na základě jedné smlouvy o přepravě prováděna návazně několika dopravci po sobě, vztahují se ustanovení tohoto nařízení na každého takového dopravce pro jím uskutečňovanou část cesty.

Článek 4

1. V případě přepravy v rámci Společenství je zakázána jakákoli diskriminace, která by spočívala v tom, že dopravce na přepravu téhož zboží na tomtéž dopravním spoji uplatňuje různé přepravní sazby a podmínky podle země původu nebo určení daného zboží.

Tímto zákazem není dotčena platnost soukromoprávních smluv.

2. Rovněž je zakázáno vydávat tarify nebo stanovovat jakékoli přepravní sazby a podmínky, jejichž uplatňování by představovalo diskriminaci ve smyslu odstavce 1.

3. Zákazy uvedené v tomto článku nabývají účinku dnem 1. července 1961.

Článek 5

1. Vlády oznámí Komisi před 1. červencem 1961 tarify, úmluvy, dohody o přepravních sazbách a přepravní podmínky platné v jejich zemích, které stanoví odlišné přepravní sazby a podmínky pro přepravu téhož zboží na tomtéž dopravním spoji v závislosti na zemi původu nebo určení daného zboží. Neprodleně oznámí Komisi rovněž každé opatření tohoto druhu, které by mohlo být přijato později.

2. Před 1. lednem 1961 poskytnou dopravci svým vládám všechny příslušné informace o tarifech, úmluvách, dohodách o přepravních sazbách a přepravních podmínkách uvedených v odstavci 1 a neprodleně jim oznámí každé opatření tohoto druhu, které by mohlo být přijato později.

3. Tento článek se vztahuje na přepravu zboží z místa nebo do místa na území členského státu.

Článek 6

l. Pro každou přepravu zboží uskutečňovanou uvnitř Společenství je vyžadován přepravní doklad, na kterém jsou uvedeny tyto informace:

— jméno a adresa odesílatele,

— druh a hmotnost zboží,

— místo a datum přijetí zboží k přepravě,

— místo určení zboží,

— trasa nebo přepravní vzdálenost, pokud tyto faktory odůvodňují sazby lišící se od běžně používaných sazeb,

— popřípadě i hraniční přechody.

2. Přepravní doklad se vystavuje ve dvou stejnopisech a je číslován. Jeden stejnopis doprovází zboží, druhý stejnopis uchovává dopravce po dobu dvou let od data přepravy, a to podle číselného pořadí. Na druhém stejnopisu se uvedou konečné přepravní sazby jakéhokoli druhu, ostatní náklady, případné náhrady, jakož i jiné okolnosti ovlivňující přepravní sazby a podmínky.

3. Jestliže stávající doklady uvádějí všechny údaje uvedené v odstavci 1 a spolu se systémem evidence a účetnictví dopravce umožňují důkladnou kontrolu přepravních sazeb a podmínek za účelem odstranění těch forem diskriminace, které jsou uvedeny v čl. 79 odst. 1 Smlouvy, nebo zamezení těmto formám diskriminace, není dopravce povinen zavádět nové přepravní doklady.

4. Za řádné vystavení přepravních dokladů odpovídá dopravce.

Článek 7

1. Článek 6 vstupuje v platnost dnem 1. července 1961.

2. Před tímto datem může však Komise nařízením vydaným po konzultaci s Radou odložit vstup uvedeného článku v platnost pro určité kategorie přepravy na pozdější datum, nejpozději však na 1. leden 1964.

Článek 8

Článek 6 se nevztahuje na:

a) přepravu zboží do 5 t celkové hmotnosti od jednoho odesílatele k jednomu příjemci,

b) přepravu zboží uvnitř členského státu do celkové vzdálenosti 100 km,

c) přepravu zboží mezi členskými státy do celkové vzdálenosti 30 km.

Článek 9

Článek 6 se nepoužije na přepravu zboží podniky pro vlastní potřebu, pokud jsou splněny tyto podmínky:

— zboží je přepravováno vozidly, která jsou ve vlastnictví podniku nebo jsou podnikem koupena na úvěr a jsou řízena zaměstnancem či zaměstnanci podniku,

— dopravní činnost je vedlejší činností podniku,

— přepravované zboží je ve vlastnictví uvedeného podniku nebo jím bylo prodáno, nakoupeno, vypůjčeno, zapůjčeno, pronajato, najato, vyrobeno, zpracováno nebo opraveno,

— účelem cesty je přeprava zboží do podniku nebo z podniku nebo přeprava uvnitř podniku nebo mimo něj na základě vlastních potřeb podniku.

Článek 10

Nebudou-li do 1. července 1963 stanovena pravidla podle článku 74 a k provedení článku 75 Smlouvy, která se týkají zveřejňování přepravních sazeb a podmínek, budou přijata rozhodnutí o druhu, formě a rozsahu zveřejňování a všechna ostatní vhodná opatření v mezích a za podmínek čl. 79 odst. 1 a 3 Smlouvy, přičemž se přihlíží k tomu, že tato rozhodnutí a opatření musí být v každém případě v souladu se společnou dopravní politikou.

Článek 11

1. Aniž je dotčen článek 5 tohoto nařízení, poskytnou vlády a podniky Komisi na její žádost veškeré další potřebné informace o tarifech, úmluvách, dohodách o přepravních sazbách a přepravních podmínkách.

2. Komise může stanovit pro poskytnutí těchto informací lhůtu nepřesahující jeden měsíc.

3. Jestliže Komise požádá určitý podnik o poskytnutí informací, neprodleně o tom uvědomí zasláním opisu žádosti vládu členského státu, v němž má podnik sídlo.

4. Poskytnutí informací může být odmítnuto, pokud by vedlo ke zveřejnění skutečností, které podle názoru členského státu odporuje podstatným zájmům jeho bezpečnosti.

Článek 12

1. Každý dopravce, který na přepravu téhož zboží na tomtéž dopravním spoji uplatňuje odlišné přepravní sazby a podmínky v závislosti na zemi původu nebo určení přepravovaného zboží, je povinen na žádost Komise prokázat, že to není v rozporu s tímto nařízením.

2. Uplatňování odlišných přepravních sazeb a podmínek není v rozporu s tímto nařízením, plyne-li výhradně z hospodářské soutěže mezi dopravci nebo z technických či ekonomických provozních podmínek vlastních přepravě na dotyčném dopravním spoji.

Článek 13

1. Zasílatelé a zprostředkovatelé přepravy poskytnou na žádost svých vlád nebo Komise všechny informace týkající se poskytovaných služeb a uplatňovaných sazeb a podmínek.

2. Tato povinnost se vztahuje rovněž na přímé poskytovatele pomocných dopravních služeb, pokud je jejich úhrada a úhrada pro dopravce zahrnuta do celkové ceny.

3. Ustanovení čl. 11 odst. 2, 3 a 4 se vztahují také na žádosti o poskytnutí informací podle tohoto článku.

Článek 14

1. Členské státy odpovídají za kontrolu plnění povinností dopravců stanovených v čl. 5 odst. 2 a v článcích 6 a 11 tohoto nařízení, jakož i povinnosti poskytnout informace podle článku 13.

Za tím účelem přijmou do 1. července 1961 po konzultaci s Komisí nezbytná opatření.

2. V rozsahu nezbytném pro uplatňování tohoto nařízení, může Komise pověřit své pracovníky nebo odborníky kontrolou plnění povinností podniků podle článků 5, 6, 11 a 13 tohoto nařízení.

Pověření pracovníci Komise mají za tímto účelem tato práva a pravomoci:

a) přezkoumávat účetní knihy a jiné obchodní záznamy podniků,

b) pořizovat na místě opisy nebo výtahy,

c) mít přístup do všech objektů, na pozemky a do vozidel podniků,

d) požadovat vysvětlení všech bodů vztahujících se k účetním knihám a záznamům podniků.

Při výkonu těchto práv se pověření pracovníci Komise prokáží dokladem, z nějž vyplývá, že jsou pověřeni k provedení všech potřebných kontrol podle tohoto článku. Musí mít písemný příkaz, na němž je uvedeno jméno podniku, ve kterém má být kontrola provedena, a účel této kontroly. Písemný příkaz a postavení osob pověřených kontrolou se předem řádně oznámí dotčenému členskému státu.

Zástupci tohoto členského státu mohou na jeho žádost nebo na žádost Komise napomáhat pověřeným pracovníkům Komise při plnění jejich úkolů.

Odmítne-li podnik kontrolu podle tohoto nařízení, zajistí dotčený členský stát pověřeným pracovníkům Komise potřebnou podporu k provedení kontroly. Členské státy pro tento účel přijmou po konzultaci s Komisí potřebná opatření před 1. červencem 1961.

3. Všechny osoby podílející se na kontrolách ve smyslu tohoto článku jsou povinny dodržovat profesní tajemství v souladu s článkem 214 Smlouvy.

Článek 15

1. Aniž jsou dotčena opatření přijatá podle čl. 79 odst. 4 Smlouvy, zajistí Komise a členské státy, aby všechny skutečnosti, které byly sděleny podle článků 5, 11, 13 a 14, zůstaly důvěrné.

2. Nerozhodne-li Rada jednomyslně jinak, mohou být takto získané informace použity pouze pro uplatňování tohoto nařízení.

Článek 16

Členské státy stanoví po konzultaci s Komisí ve lhůtě stanovené v čl. 14 odst. 1 vhodné sankce pro:

a) dopravce, kteří nedodrží pravidla podle čl. 5 odst. 2 a článku 6,

b) podniky, které byly svými vládami požádány o poskytnutí informací uvedených v článcích 11 a 13 a tyto informace neposkytne ve stanovené lhůtě,

c) podniky, které vědomě poskytnou svým vládám nepravdivé informace.

Článek 17

1. Jestliže podnik neposkytne informace požadované Komisí podle článků 11 a 13 ve stanovené lhůtě nebo vědomě poskytne nepravdivé informace, může Komise v souladu s čl. 79 odst. 3 druhým pododstavcem Smlouvy rozhodnout o uložení sankce dotyčnému podniku do výše pěti set zúčtovacích jednotek a může stanovit novou lhůtu pro poskytnutí požadovaných informací. Jestliže podnik informace v této nové lhůtě neposkytne, může Komise rozhodnout o opětovném uložení sankce.

2. Tyto sankce však mohou být uloženy pouze tehdy, pokud byla žádost o informace předložena ve formě rozhodnutí výslovně uvádějícího možnost uložení sankce podle tohoto článku.

Článek 18

1. Jestliže Komise zjistí, že došlo k diskriminaci ve smyslu čl. 79 odst. 1 Smlouvy, může za každý případ diskriminace uložit odpovědnému dopravci rozhodnutím podle čl. 79 odst. 4 sankci až do výše dvacetinásobku získaného nebo požadovaného přepravného.

2. Jestliže diskriminace ve smyslu čl. 79 odst. 1 Smlouvy pokračuje navzdory rozhodnutí Komise nařizujícímu její ukončení, může Komise v souladu s čl. 79 odst. 4 Smlouvy uložit za každý případ diskriminace odpovědnému dopravci sankci až do výše deseti tisíc zúčtovacích jednotek.

3. Před uložením sankce podle článku 17 tohoto nařízení konzultuje Komise se všemi dotčenými členskými státy, kterým se předloží kopie všech dokladů a údajů shromážděných v rámci zkoumání provedeného na základě čl. 79 odst. 4 Smlouvy. Každý konzultovaný členský stát si může vyžádat stanovisko nezávislého vnitrostátního subjektu a odpoví ve lhůtě dvou měsíců.

Článek 19

Rozhodnutí podle článků 17 a 18 nejsou trestní povahy.

Článek 20

Před přijetím rozhodnutí podle článků 17 a 18 se zamýšlené opatření oznámí dotyčnému podniku..

Kopie rozhodnutí přijatých podle článků 17 a 18 předá Komise pro informaci dotčeným členským státům.

Článek 21

Pro účely předchozích článků se použije stejná zúčtovací jednotka jako pro sestavení rozpočtu Společenství podle článků 207 a 209 Smlouvy.

Článek 22

Všechny soukromoprávní nebo veřejnoprávní podniky odpovídají za dodržování ustanovení tohoto nařízení svými zaměstnanci. Toto ustanovení se použije rovněž na sankce stanovené v tomto nařízení.

Článek 23

Sankce uložené Komisí podle článků 17 a 18 se vykonávají způsobem stanoveným v článku 192 Smlouvy. Částky vybrané při výkonu rozhodnutí o uložení sankcí se odvádějí Evropskému hospodářskému společenství a jsou v rozpočtu vykazovány jako příjem.

Článek 24

Předloží-li členský stát žádost o prozkoumání případu, který považuje za diskriminaci podle čl. 79 odst. 4 Smlouvy, musí být tato žádost odůvodněna.

Článek 25

1. Před přijetím rozhodnutí nebo uložením sankce podle článku 18 tohoto nařízení si Komise vyžádá vyjádření dotčené osoby nebo jí pověřeného zástupce; pro účely přijetí těchto vyjádření může jmenovat jednoho ze svých pracovníků.

2. Podle článku 172 Smlouvy je Soudnímu dvoru svěřena pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, co se týče sankcí uložených podle článků 17 a 18. Komise může začít s výkonem sankcí až po uplynutí lhůty pro podání opravného prostředku.

Článek 26

Komise přijme opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 27. června 1960.

Za Radu
předseda
P. GRÉGOIRE”